

De Pascha-Dag dat Jezus de Christus stierf

De Bijbelse waarheid over:

**De doodstrijd van de kruisiging.
Wie doodde Jezus de Christus?**

Fred R. Coulter

Deel 2

Dit boekje: presenteert de Bijbelse feiten betreffende:

De betekenis en het doel van De doodstrijd van de kruisiging van Jezus Christus en Wie doodde Jezus de Christus?

De waarheid is verbazingwekkender en diepgaander dan alle denkbelden, bijgeloof, tradities en misvattingen van mensen!

Inhoud

Pagina

3	De doodsstrijd van de kruisiging
5	Dit is Mijn gebod: dat u elkaar liefhebt, zoals Ik u liefgehad heb
6	Wie Mij haat, haat ook Mijn Vader
8	Jezus wist dat Hij niet aan de dood kon ontvluichten
10	<i>Jezus wist dat alle woorden van de profeten vervuld zouden worden</i>
16	Want ter wille van U draag ik smaad, schande heeft mijn gezicht bedekt
18	Jezus keek uit naar Gods Koninkrijk
25	De beproeving begint
28	Wie doodde Jezus de Christus?
44	Een Bijbels standpunt: wie doodde Jezus Christus
55	Betekenis Pascha-dag
57	De Christelijke Pascha ceremonie bestaat uit 3 delen
58	Literatuur
59 – 60	Vrijwillige bijdrage en Kantoor

Pascha-DagJdCstierf – deel 2, Uitgave 1.0, november 2018

©2018 CHRISTELIJKE BIJBELSE KERK VAN GOD

Alle rechten voorbehouden.

Dit boekje mag niet verkocht worden.

Het is een kosteloze publicatie in het algemeen belang, uitgegeven door de Christelijke Bijbelse Kerk van God.

[Bijbelteksten zijn ontleend aan de Herziene Statenvertaling © 2010 Stichting HSV][Nadruk van ons.]

De doodstrijd van de kruisiging

Tijdens Zijn **laatste Pascha-maaltijd** met de Apostelen zei **Jezus**, “maar zie, de hand van wie Mij verraadt, is met Mij aan de tafel”. (*Lukas 22:21*)

Hoewel Jezus wist dat **Judas** Hem zou verraden, waste Hij de voeten van Judas samen met die van de andere Apostelen. (*Johannes 13:2-5, 11*)

Daarna vertrok Judas.

Toen Jezus **de symbolen** van Zijn Lichaam en Zijn Bloed toediende aan de elf Apostelen, die bij Hem waren, wist Hij dat het moment van Zijn verraad nabij was.

Toen Hij met de Apostelen vertrok naar de Olijfberg, lopend in de duisternis van die vreselijke nacht, voelde Jezus de zwaarmoedige drukking van de zonden van de hele wereld op Hem drukken en Zijn verstand was vervuld van gedachten aan het lijden en de doodstrijd, die in het vooruitzicht lagen.

Hoewel Zijn Apostelen bij Hem waren, drong in iedere cel van Zijn wezen een overweldigend gevoel van isolement binnen. Hij kon Zijn leed niet delen met hen, omdat zij niet begrepen wat de rest van die Pascha-nacht en dag zou brengen.

Hij had in de dagen, voorafgaande aan het Pascha, met hen gesproken en waarschuwde hen van tevoren dat Hij verraden en gedood zou worden, maar zij begrepen de betekenis van Zijn woorden niet.

Zij wisten niet dat Zijn leven bijna zou eindigen met een gruwelijke dood aan het kruis als **het Ware Pascha-offer** van God - Het Zonde-Offer voor de Wereld.

De tijd was gekomen! Zijn rendez-vous met Zijn lotsbestemming kwam steeds meer nabij tot het uiteindelijke hoogtepunt!

De **Heer God** van het **Oude Testament**, Die naar de aarde was gekomen als **mens**, ging bijna de martelende dood sterven, die Hij en de profeten hadden voorspeld.

Dit was de reden:

Hij was als mens gekomen om te sterven - om **Zijn lichaam** te geven, om geslagen, gezeseld en gekruisigd te worden en **Zijn bloed** te offeren voor de zonden van de mensheid. En daardoor **de Weg naar eeuwig leven *opnieuw*** te openen. (Gen. 3:24)

Maar geen mens verlangt een langzame dood te sterven in grote pijn en doodstrijd. Zijn vlees schreeuwde het uit om gespaard te worden.

Alleen de liefde van God de Vader, die Hem ondersteund had en Hem tot deze dag bracht, kon Hem de kracht geven om het lijden - dat voor Hem vastgesteld was - te doorstaan.

Hij had blijk gegeven van de liefde van God de Vader tijdens Zijn dagen in het vlees [*als mens*] en een perfect voorbeeld gegeven aan Zijn discipelen. Nu zou Gods liefde zichtbaar worden door Zijn dood.

Terwijl zij naar de Olijfberg liepen, droeg Hij Zijn Apostelen op, "Heb elkaar Lief, zoals IK U heb Liefgehad".

Hij sprak uit het diepst van Zijn innerlijke wezen, verlangend om Zijn woorden onuitwisbaar in hun geheugen te griffen:

“Als u Mijn geboden in acht neemt, zult u in Mijn liefde blijven, zoals Ik de geboden van Mijn Vader in acht genomen heb en in Zijn liefde blijf.

Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u zal blijven en uw blijdschap volkomen zal worden.

Dit is Mijn gebod: dat u elkaar liefhebt, zoals Ik u liefgehad heb

Niemand heeft een grotere liefde dan deze, namelijk dat iemand zijn leven geeft voor zijn vrienden”.
(*Johannes 15:10-13*)

Jezus stond op het punt om de grootste liefde voor allen te openbaren door Zijn leven neer te leggen voor hen, evenals voor de hele wereld.

Maar de Apostelen wisten dat nog niet; zij wisten evenmin dat sommige van hen in de komende tijd ook hun leven zouden verliezen voor **Zijn naam**.

Jezus waarschuwde de discipelen dat de wereld hen zou haten en vervolgen, net zoals de wereld Hem had gehaat en vervolgt:

“Als de wereld u haat, weet dat zij Mij eerder dan u gehaat heeft. Als u van de wereld zou zijn, zou de wereld het hare liefhebben, maar omdat u niet van de wereld bent, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat de wereld u.

Herinner u het woord dat Ik u gezegd heb: Een slaaf is niet meer dan zijn heer. Als zij Mij vervolgd hebben, zullen zij ook u vervolgen; als zij Mijn woord in acht genomen hebben, zullen zij ook het uwe in acht nemen.

Maar al deze dingen zullen zij u aandoen omwille van Mijn Naam, **omdat** zij **God de Vader** niet kennen Die Mij gezonden heeft.

Als Ik niet gekomen was en tot hen gesproken had, hadden zij geen zonde, maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde.

Wie Mij haat, haat ook Mijn Vader

Als Ik onder hen niet de werken gedaan had die niemand anders gedaan heeft, hadden zij geen zonde, maar nu hebben zij ze gezien en **Mij** en **Mijn Vader** gehaat.

Maar het woord moet vervuld worden dat in hun wet geschreven is:

Zij hebben mij zonder reden gehaat.

Maar wanneer de Trooster is gekomen, Die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest van de waarheid, Die van de Vader uitgaat, zal Die van Mij getuigen.

En u zult ook getuigen, want u bent van het begin af bij Mij.

Dit heb Ik tot u gesproken, opdat u niet struikelt”.
(*Johannes 15:18-27, 16:1*)

Jezus ging verder met hen te waarschuwen en zei hen, dat zij ook zouden worden gedood voor het prediken van Gods waarheid:

“Ze zullen u uit de synagoge werpen; ja, de tijd komt dat ieder die u doodt, denkt God een dienst te bewijzen.

En deze dingen zullen zij u doen, omdat zij **de Vader** niet gekend hebben en **Mij** ook niet.

Maar deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat, wanneer de tijd komt, u zich herinnert dat Ik ze u gezegd heb; maar deze dingen heb Ik u van het begin af niet gezegd, omdat Ik bij u was....

Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat u in Mij vrede zult hebben.

In de wereld zult u verdrukking hebben, maar heb goede moed: Ik heb de wereld overwonnen”.

(Johannes 16:2-4, 33)

Toen zij bij de Olijfberg aankwamen, zei Jezus aan Zijn Apostelen, “Mijn ziel is zeer bedroefd, tot de dood toe; blijf hier en waak met Mij”. *(Mattheüs 26:38)*

Daarna ging Hij de hof van Gethsémané binnen en nam **Petrus, Jakobus en Johannes** mee.

“Toen Hij op die plaats gekomen was, zei Hij tegen hen: Bid dat u niet in verzoeking komt.

En Hij verwijderde Zich van hen ongeveer een steenworp afstand, knielde neer en bad: Vader, als U wilt, neem deze

drinkbeker van Mij weg; Maar Laat Niet Mijn Wil, Maar de Uwe geschieden”. (*Lukas 22:40-42*)

Jezus wist dat Hij de dood niet kon ontvluchten

Zelfs toen Hij tot de Vader bad, wist Jezus dat de profetieën van Zijn lijden en dood vervuld moesten worden.

Als **de Heer God** van het **Oude Testament** had Jezus de eerste profetie van Zijn lijden aan **Adam** en **Eva** gegeven in de aanwezigheid van Satan, die Zijn dood zou aanstichten. (*Genesis 3:15*)

Jezus wist dat Hij het Lam van God was, “Dat geslacht is, van de grondlegging van de wereld af”. (*Openbaring 13:8*)

Hij wist vanaf het begin dat Hij voorbestemd was om te sterven op **deze Pascha-dag** - Nisan 14; 5 april 30 n. Chr.

Als **de Heer God** van het **Oude Testament** sloot Hij een verbond met Abraham door tussen de delen van de dierenoffers te passeren om Zijn eigen dood weer te geven. (*Genesis 15:5-18*)

Aan het begin van de 14^e, tijdens de donkere uren van de nacht had Hij de beloften van het Verbond gegeven - en de tijd voorspeld wanneer Hij, als Jezus Christus **de beloften** zou **geven** van het **Nieuwe Verbond van Eeuwig Leven**.

Op het dagdeel van de 14^e werden de dieren voor het verbond-offer geslacht en hun karkassen werden uit elkaar gespleten, zodat hun bloed op de grond kon vloeien.

Tijdens diezelfde uren zou het lichaam van Jezus Christus worden geslagen en opengebrouwen en Zijn bloed zou uitgestort worden tot aan de dood.

In de late namiddag van de 14^e lagen de geslachte dieren stil op de grond en Abraham keek en wachtte.

Op dezelfde manier zou het lichaam van Jezus aan het kruis blijven, toen het einde van de 14^e naderde, terwijl Zijn volgelingen keken en wachtten. (*Lukas 23:49*)

Hoewel Jezus op het “negende uur” of ongeveer 3.00 uur n. m. stierf, werd Zijn lichaam niet in het graf gelegd totdat de 14^e dag bij zonsondergang eindigde.

Op precies dezelfde tijd dat Jezus zou worden begraven - bijna 2000 jaar tevoren - beleefde Abraham een voorafbeelding van Jezus' dood en begrafenis:

“En het gebeurde, toen de zon bijna onderging, dat **er een diepe slaap op Abram viel. En zie, een grote, schrikwekkende duisternis viel op hem**”. (*Genesis 15:12*)

Abraham bleef in deze symbolische begrafenis nadat de zon was ondergegaan. Toen de duisternis van de nacht was gekomen, passeerde de Heer God tussen de delen van het offer:

“En het gebeurde dat de zon onderging en het donker werd; en zie, er was een rokende oven en een brandende fakkel, die tussen die stukken doorging”. (*Genesis 15:17*)

Door deze vervloekende eed bevestigde God Zelf dat Hij het verbond zou vervullen door Zijn eigen dood en begrafenis.

Deze gebeurtenis die plaatsvond tijdens “de gruwel van grote duisternis”, had ook een vervulling in Jezus Christus.

Het enige teken, dat **Jezus** gaf van **Zijn Messias-schap** was de tijdsduur dat Hij “in het hart van de aarde zou zijn”.
(*Mattheüs 12:40*)

Toen Hij drie dagen en drie nachten in de duisternis van het graf lag, bevestigde Hij, dat Hij de Messias was, Die de **beloften van het Nieuwe Verbond** zou vervullen.

Jezus wist dat alle woorden van de profeten vervuld zouden worden

Zoals het verbondsoffer had vooraf-geschaduwd en de profeten hadden voorspeld, zou het lijden en de dood - die bepaald waren voor Jezus - zeker tot stand worden gebracht.

Elk onderdeel zou worden vervuld, precies zoals opgetekend in de Bijbel.

Toen **Judas** op die Pascha-nacht de aanwezigheid van Jezus verliet, wist Jezus dat Judas op weg was naar de autoriteiten om Hem te verraden, zoals het geschreven stond:

“zelfs de man met wie ik in vrede leefde, op wie ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft mij hard nagept”.
(*Psalm 41:10*)

Jezus wist ook, dat de oudsten en de hogepriester aan Judas **dertig zilverstukken** zouden betalen om Hem te verraden:

“want Ik had tegen hen gezegd: Als het goed is in uw ogen, geef Mij Mijn loon; zo niet, laat het na. **Toen hebben zij Mijn loon afgewogen: dertig zilverstukken**”.

(Zacharia 11:12)

Dertig zilverstukken was de prijs van een dode slaaf.

(Exodus 21:32)

Jezus herinnerde Zich ook de profetie van Jesaja, dat Hij als een lam naar de slachter zou worden geleid:

“Hij was veracht, de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, bekend met ziekte, en als iemand voor wie men het gezicht verbergt;

Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.

Voorwaar, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, ons leed heeft Hij gedragen.

Wij hielden Hem echter voor een geplaagde, door God geslagen en verdrukt.

Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld.

De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er *voor ons* genezing gekomen.

Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg.

Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen.

Toen betaling geëist werd, werd Hij verdrukt, maar Hij deed Zijn mond niet open.

Als een lam werd Hij ter slachting geleid; als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open.....

Want Hij is afgesneden uit het land van de levenden. Om de overtreding van mijn volk is de plaag op Hem geweest.....

Maar het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen, Hij heeft Hem ziek gemaakt.

Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben..... Om de moeitevolle inspanning van Zijn ziel zal Hij het zien, Hij zal verzadigd worden.

Door de kennis van Hem zal de Rechtvaardige, Mijn Knecht, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen..... omdat Hij Zijn ziel heeft uitgestort in de dood, onder de overtreders is geteld, omdat Hij de zonden van velen gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft". (*Jesaja 53:3-12*)

Jezus was Zich er volledig van bewust, dat Hij bespot, geslagen en bespuugd zou worden en een vreselijke geseling zou ondergaan.

De zweep, waarmee Zijn geseling zou worden toegebracht, had punten van spijkers en glas en zou letterlijk het vlees van Zijn lichaam openrijten.

Na **veertig zweepslagen** zou Hij bijna dood zijn. Hij wist dat deze martelende beproeving Hem zo schokkend zou misvormen, dat Hij bijna onherkenbaar zou zijn.

Jesaja voorspelde al deze dingen:

“Ik geef Mijn rug aan hen die Mij slaan, Mijn wangen aan hen die Mij de baard uitplukken. Mijn gezicht verberg Ik niet voor smaad en speeksel.....

Zoals velen zich over U ontzet hebben - zo geschonden was Zijn gezicht, meer dan van iemand anders, en **Zijn gestalte, meer dan van andere mensenkinderen”**.

(Jesaja 50:6; 52:14)

Jezus wist dat de profetie van David in *Psalms* 22 op het punt stond te worden vervuld.

Hij zou deze woorden uitschreeuwen toen Hij aan het kruis hing: **“Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten, bent U ver van mijn verlossing, van de woorden van mijn jammerklacht?**

Mijn God, ik roep overdag, maar U antwoordt niet, en 's nachts, maar ik vind geen stilte.....Maar ik ben een worm en geen man, **een smaad van mensen en veracht door het volk.**

Allen die mij zien, bespotten mij; zij trekken de lippen op, zij schudden het hoofd en zeggen: Hij heeft zijn zaak aan de **HEERE** toevertrouwd – laat Die hem bevrijden! Laat Die hem redden, als Hij hem genegen is”. (*Psalms* 22:1-2, 7-9)

Zelfs tijdens de bespottling en het beschimpen van het volk, de priesters en de Farizeeën, Hij zou God de Vader vertrouwen, zoals Hij dat vanaf het vroegste begin als mens had gedaan:

“U bent het toch Die mij uit de buik hebt getrokken, Die mij vertrouwen gaf, toen ik aan mijn moeders borst lag. Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af, vanaf de moederschoot bent U mijn God.

Blijf dan niet ver van mij, want de nood is nabij; er is immers geen helper. Vele stieren [*de demonen*] hebben mij omringd, sterke stieren van Basan [*Satan en zijn aanvoerders van demonen*] hebben mij omsingeld. Zij hebben hun muil tegen mij opengesperd als een verscheurende en brullende leeuw”.
(*Psalm 22:10-14*)

De volgende profetieën van David openbaren de martelende doodstrijd, die Hij zou lijden tijdens Zijn kruisiging, toen Zijn fysieke leven wegvloeide:

“Als water ben ik uitgestort, ontwricht zijn al mijn beenderen; [*door de schok van het kruis, dat in het gat viel*] mijn hart is als was, het is gesmolten diep in mijn binnenste. [*door bloedverlies*].

Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; U legt mij in het stof van de dood.

Want honden [*de soldaten*] hebben mij omsingeld, een horde kwaaddoeners [*de priesters en Farizeeën*] heeft mij omgeven; **zij hebben mijn handen en mijn voeten doorboord.** [*nagelden Hem aan het kruis*]

Al mijn beenderen zou ik kunnen tellen [*want het vlees was opengereten*]; en zij, zij zien het aan, zij kijken naar mij. [*in verbazing, omdat Hij zo misvormd was*]

Zij verdelen mijn kleding onder elkaar en werpen het lot om mijn gewaad". (*Psalm 22:14-18*)

Te midden van deze martelende doodsstrijd zou Jezus tot God de Vader bidden om kracht en om het te doorstaan,

“Maar U, HEERE, blijf niet ver weg; **mijn sterkte, kom mij spoedig te hulp**. Red mijn ziel van het zwaard, mijn eenzame ziel van het geweld van de hond. Verlos mij uit de muil van de leeuw en van de horens van de wilde ossen.

Ja, **U hebt mij verhoord**.... Want Hij heeft de ellendige in zijn ellende [*Jezus Christus*] niet veracht en niet verafschuwd; **Hij heeft Zijn aangezicht niet voor hem verborgen, maar Hij heeft gehoord, toen hij tot Hem riep**". (*Psalm 22:20-25*)

Deze profetische woorden van David laten zien dat God de Vader Zijn Zoon nooit tijdens Zijn lijden en kruisiging in de steek zou laten; maar met Hem zou zijn toen Hij de zonden van de hele mensheid zou dragen.

In *Psalm 69* inspireerde God David om meer gedachten op te schrijven, die Jezus zou hebben aan het kruis.

Hoewel Hij niets verkeerd had gedaan, zou Hij gehaat en verworpen worden om te sterven door kruisiging, wat het lot was van misdadigers.

Zijn dood zou een slechte naam bij Zijn discipelen brengen en Hij zou afgewezen worden door Zijn eigen fysieke broeders en zusters:

“Wie mij zonder reden haten, zijn talrijker dan de haren van mijn hoofd; wie mij willen ombrengen en om valse redenen mijn vijand zijn, zijn machtig geworden.....

- Laat door mij niet beschaamd worden wie U verwachten, Heere, HEERE van de legermachten;
- **Laat door mij niet te schande worden wie U zoeken, o God van Israël.**

Want ter wille van U draag ik smaad, schande heeft mijn gezicht bedekt

Een vreemde ben ik geworden voor mijn broeders, een onbekende voor de kinderen van mijn moeder”.

(Psalm 69:5-9)

Jezus zou alle schaamte en de doodsstrijd van de kruisiging ondergaan, vanwege Zijn onpeilbare liefde en ijver voor God de Vader:

“Want de ijver voor Uw huis heeft mij verteerd; al de smaad van wie U smaden, is op mij gevallen.....

Verhoor mij, HEERE, want Uw goedertierenheid is rijk ; zie mij aan naar Uw grote barmhartigheid.

Verberg Uw aangezicht niet voor Uw dienaar, want de angst benauwt mij; verhoor mij spoedig. Nader tot mijn ziel, bevrijd haar; verlos mij omwille van mijn vijanden.

Ú kent mijn smaad en mijn schaamte en mijn schande; [*terechtgesteld worden als een misdadiger*] allen die mij benauwen, zijn U bekend.

Smaad heeft mijn hart gebroken en ik ben zeer zwak; ik heb gewacht op medeleven, maar het is er niet, op troosters, maar ik heb ze niet gevonden.

Ja, zij hebben mij gal als mijn voedsel gegeven, **in mijn dorst hebben zij mij zure wijn laten drinken**".

(*Psalm 69:10, 17-22*)

- Jezus wist dat Hij deze beschamende en kwellende beproeving tot het einde moest dragen.
- Hij wist dat Zijn lijden ondraaglijk zou worden en Hij Zich zou voelen alsof de Vader Hem verwierp.
- Hij wist dat een speer in de zijde van Zijn lichaam gestoken zou worden, zoals *de profet Zacharia* geïnspireerd werd te schrijven: "....."

Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben. Zij zullen over Hem rouw bedrijven, als met de rouwklacht over een enig kind; en zij zullen over Hem bitter klagen, zoals men bitter klaagt over een eerstgeborene". (*Zacharia 12:10*)

Wetende, dat elk van deze profetieën vervuld moest worden, was Jezus in grote angst toen Hij tot God de Vader bad. De gedachte aan het lijden van zo'n afschuwelijke en genadeloze dood was bijna overweldigend.

Lukas tekent op,

“en aan Hem verscheen een engel uit de hemel, die Hem versterkte. En Hij kwam **in zware zielenstrijd** [*in Zijn verstand en geest, wetende dat alle eeuwigheid afhing van deze dag*] **en bad des te vuriger.**

En Zijn zweet werd als grote druppels bloed, die op de aarde neervielen”. (*Lukas 22:43-44*)

Jezus keek uit naar Gods Koninkrijk

Door heel Zijn leven heen zou Jezus Zijn gedachten houden op Zijn komende opstanding en Gods Koninkrijk.

Hij wist dat Hij uit de doden zou worden opgewekt door de kracht van God de Vader en aan Hem lof en glorie zou geven bij de **toekomstige opstanding** van de heiligen, als Zijn Koninkrijk gevestigd zou zijn over de hele wereld:

“Van U zal mijn lof zijn in een grote gemeente, mijn geloften zal ik nakomen in bijzijn van wie Hem vrezen. [*de opgewekte heiligen*].....

De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden; wie de HEERE zoeken, zullen Hem loven. Uw hart zal voor eeuwig leven.

Alle einden der aarde zullen eraan denken en zich tot de HEERE bekeren: [*vanwege het offer van Jezus Christus voor zonde*] alle geslachten van de heidenvolken zullen zich voor Uw aangezicht neerbuigen [*bij Zijn terugkomst*].

Want het koningschap is van de HEERE, Hij heerst over de heidenvolken.

Alle groten der aarde zullen eten en zich neerbuigen. Allen die in het stof neerdalen en hun ziel niet in het leven kunnen behouden, zullen voor Zijn aangezicht neerbukken. Het nageslacht zal Hem dienen, en aan de Heere toegeschreven worden tot in generaties.

Zij zullen komen en Zijn gerechtigheid verkondigen aan het volk dat geboren zal worden, want Hij heeft het gedaan [*door de kruisiging en opstanding van Jezus Christus*]”.
(Psalm 22:26-32)

In de laatste woorden van Zijn gebed vroeg Jezus aan God de Vader om Hem te herstellen in de **glorie**, die Hij had met de Vader, **voordat de wereld bestond**.

Hij bad ook voor Zijn discipelen en voor degenen, die Zijn discipelen zouden worden door de prediking van het evangelie; opdat zij allen één zouden zijn met Hem en de Vader:

“Dit sprak Jezus, en Hij sloeg Zijn ogen op naar de hemel en zei: Vader, **het uur is gekomen**, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijkt, zoals U Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat **Hij eeuwig leven geeft** aan allen die U Hem gegeven hebt.

En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die U gezonden hebt.

Ik heb U verheerlijkt op de aarde. Ik heb het werk volbracht dat U Mij gegeven hebt om te doen.

En nu **verheerlijk Mij, U Vader, bij Uzelf, met de heerlijkheid die Ik bij U bezat voordat de wereld er was.**

Ik heb Uw Naam geopenbaard aan de mensen die U Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren van U en U hebt hen Mij gegeven, en zij hebben Uw woord in acht genomen.

Nu hebben zij erkend dat alles wat U Mij gegeven hebt, bij U vandaan komt. Want de woorden die U Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze aangenomen, en zij hebben daadwerkelijk erkend dat Ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd dat U Mij gezonden hebt.

Ik bid voor hen.

Ik bid **niet** voor de wereld, maar voor hen die U Mij gegeven hebt, want zij zijn van U. En al wat van Mij is, is van U, en wat van U is, is van Mij; en Ik ben in hen verheerlijkt.

En Ik ben niet meer in de wereld, maar dezen zijn in de wereld, en Ik kom naar U toe. Heilige Vader, bewaar hen die U Mij gegeven hebt in Uw Naam, opdat zij één zullen zijn zoals Wij.

Toen Ik met hen in de wereld was, bewaarde Ik hen in Uw Naam. Hen die U Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard en niemand uit hen is verloren gegaan dan de zoon van het verderf, opdat de Schrift vervuld wordt.

Maar nu kom Ik naar U toe en spreek dit in de wereld, opdat zij ten volle Mijn blijdschap in zichzelf hebben.

Ik heb hun Uw woord gegeven, en de wereld heeft hen **gehaat**, omdat zij niet van de wereld zijn, zoals Ik niet van de wereld ben.

Ik bid niet dat U hen uit de wereld wegneemt, maar **dat U hen bewaart voor de boze.**

Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben. **Heilig hen door Uw waarheid; Uw woord is de waarheid.**

Zoals U Mij in de wereld gezonden hebt, heb ook Ik hen in de wereld gezonden.

En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd zijn in de waarheid.

En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij zullen geloven, **opdat zij allen één zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zullen zijn**, opdat de wereld zal geloven dat U Mij gezonden hebt.

En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven die U Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, zoals Wij Eén zijn; Ik in hen, en U in Mij, opdat zij volmaakt één zijn en opdat de wereld erkent dat U Mij gezonden hebt en hen liefgehad hebt, zoals U Mij hebt liefgehad.

Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid zien, die U Mij gegeven hebt, omdat **U Mij hebt liefgehad vóór de grondlegging van de wereld.**

Rechtvaardige Vader, de wereld heeft U niet gekend, maar Ik heb U gekend, en dezen hebben erkend dat U Mij gezonden hebt.

En Ik heb hun Uw Naam bekendgemaakt, en zal die bekendmaken [door Zijn dood en verrijzenis], opdat de liefde waarmee U Mij hebt liefgehad, in hen is, en Ik in hen". (*Johannes 17:1-26*)

Toen Jezus dit gebed beëindigde, stond Hij op en ging terug naar Zijn discipelen:

“Nadat Hij dit gezegd had, vertrok Jezus met Zijn discipelen naar de overkant van de beek Kedron, waar een hof was, die Hij met Zijn discipelen inging.

En Judas, die Hem verraadde, kende die plaats ook, omdat Jezus daar vaak met Zijn discipelen samengekomen was”. (*Johannes 18:1-2*)

De tijd was gekomen voor Jezus om verraden te worden in de handen van zondaren en Zijn leven te geven voor hun zonden en voor de zonden van de wereld.

Het was de dood van God - geopenbaard als mens - **De Schepper God!**

Zijn dood en alleen Zijn dood kan vereffenen voor de zonden van de hele mensheid.
--

Omwille van Gods onpeilbare liefde voor de mensheid nam Hij persoonlijk en bereidwillig de straf voor zonde op Zich en dat is de dood.

Hoewel Hij was gemaakt naar de gelijkenis van zondig vlees (*Romeinen 8:2-3*), zondigde Hij nooit.

Zodoende kon Hij Zichzelf offeren als het perfecte offer voor zonde.

Hij zou een gewelddadige dood ondervinden, niet alleen onder de handen van goddeloze en gevaarlijke mensen, **maar onder de handen van Satan de duivel, de aanstichter van zonde en de vijand van God en de mens!**

- **Kon God - geopenbaard als mens - zonde bedwingen en Satan overwinnen door het lijden en de schaamte van het kruis te verdragen?**

Feitelijk was er geen twijfel over of Hij in staat zou zijn de pijn en het lijden van het afranselen, het geselen en de kruisiging te verdragen.

- Waarom?
- Wat was de denkrichting van Jezus?

In het boek Hebreëën schreef de **Apostel Paulus** over de houding van Jezus:

“..... om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld, het kruis verdragen en de schande veracht en zit nu aan de rechterhand van de troon van God”.

(*Hebreëën 12:2*)

Het feit, dat Jezus op deze manier moest sterven was het uiteindelijke doel van Zijn komst als mens.

Hij moest de dood ervaren voor iedere persoon, want Hij alleen was de Verlosser van de mensheid:

“maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die voor korte tijd minder dan de engelen geworden was, **vanwege het lijden van de dood, opdat Hij door de genade van God voor allen de dood zou proeven.**

Want het paste Hem, om Wie alle dingen zijn en door Wie alle dingen zijn, dat Hij, om veel kinderen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman van hun zaligheid door lijden zou heiligen. Immers, zowel Hij Die heiligt als zij die geheiligd worden, zijn allen uit één.

Daarom schaamt Hij Zich er niet voor hen broeders te noemen, want Hij zegt:

Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen; te midden van de gemeente zal Ik U lofzingen.

En verder: Ik zal Mijn vertrouwen op Hem stellen.

En vervolgens: Zie, Ik en de kinderen die God de Vader Mij gegeven heeft”. (*Hebreeën 2:9-13*)

Dit heeft Jezus moeten hebben gedacht toen Hij Zijn gebed beëindigde.

Het moment is nu gekomen! De tijd, dat Hij verraden zou worden, was op komst. Judas was onderweg.

Jezus was er klaar voor.

De beproeving begint

Zijn vurige gebeden in de hof van Gethsémané hadden Jezus de kracht van God de Vader gebracht. (*Lukas 22:43*)

Vastbesloten om Zijn Vaders wil te doen, zei Jezus aan Zijn Apostelen,

“het uur is nabijgekomen dat de Zoon des mensen overgeleverd wordt in de handen van zondaars. Sta op, laten wij gaan; zie, hij die Mij verraadt, is dichtbij”. (*Mattheüs 26:45-46*)

Toen liep Jezus naar voren om **Judas** te ontmoeten, die nu **bezeten** was **door Satan**.

De profetie van Zijn arrestatie werd nu vervuld:

“En meteen, terwijl Hij nog sprak, kwam Judas eraan, die een van de twaalf was, en met hem een grote menigte met zwaarden en stokken, **gestuurd** door de *overpriesters, de Schriftgeleerden* en *de oudsten*.

En hij die Hem verraadde, had met hen een teken afgesproken en gezegd: **Die ik kussen zal, Die is het; grijp Hem**, en leid Hem zorgvuldig bewaakt weg.

En toen hij daar gekomen was, ging hij meteen naar Hem toe en zei: Rabbi, Rabbi, en hij kuste Hem. En zij sloegen de handen aan Hem en grepen Hem”. (*Markus 14:43-46*)

Jezus werd als een gewone crimineel gearresteerd, precies zoals de Bijbel had voorspeld:

“Op dat moment sprak **Jezus** tot de menigte:

Bent u er met zwaarden en stokken opuit gegaan als tegen een misdadiger om Mij te vangen?

Dagelijks zat Ik bij u in de tempel om onderwijs te geven en u hebt Mij niet gegrepen, **maar dit alles is geschied, opdat de Schriften van de profeten vervuld zouden worden.**

Toen verlieten al de discipelen Hem en vluchtten [*de profetie in Zacharia 13:7 vervuld*]”. (*Mattheüs 26:55-56*)

Zelfs toen de reeks van martelende gebeurtenissen zich uitbreidde - de valse beschuldigingen en onrechtvaardige verhoren, de wrede afranseling, de vernederende bespottingen en gespuug, de meedogenloze geseling en een langzame dood door kruisiging - **bleef Jezus Christus standvastig in Zijn liefde en loyaliteit aan God de Vader.**

Maar de discipelen en vrouwen, die naar het verminkte en bloederige lichaam van Jezus opkeken, begrepen niet waar zij getuige van waren. Zij stonden ver weg en keken in schokkende verbijstering en ongeloof naar Zijn kruisiging en dat dit met **Jezus Christus** kon gebeuren, van Wie zij dachten, dat Hij Gods Zoon was.

- **Hoe kon de belofde *Verlosser* aan het kruis genageld worden in naakte schaamte, stervende voor hun ogen?**

Zij hadden gehoopt, dat Hij hen zou bevrijden van de Romeinse onderdrukking en het Koninkrijk van God zou vestigen.

Nu zou er geen bevrijding zijn, toen niet en nooit, zo dachten zij, toen zij er getuige van waren dat Jezus Zijn laatste adem uitblies aan het kruis.

Zij realiseerden zich niet - tot na de opstanding - dat **het uitstorten van Jezus' bloed het begin was van de verlossing van de wereld.**

Gods Zoon was gestorven om de mensheid te **verzoenen** met **God de Vader** voor de zonden van de wereld!

Als de God, Die de mens schiep, betaalde Zijn dood de straf voor de zonden van elk mens en **opende de weg** voor de hele mensheid om **de gift van eeuwig leven** te ontvangen.

Dit was **het begin van het Nieuwe Verbond van Eeuwig Leven**, verzegeld met het lichaam en het bloed van Jezus Christus, dat behoud zou brengen voor de hele wereld.

Wie doodde Jezus de Christus?

Vanaf de kruisiging van Jezus Christus in 30 n. Chr. tot op heden, vragen mensen zich af, wie Jezus Christus doodde.

- Waren het de Joden?
- Was het de Joodse geestelijkheid?
- Waren het de Romeinen?

De antwoorden op deze vragen vinden wij in de Bijbel zelf, die de ontzagwekkende liefde, macht en het plan van God kenbaar maakt, in Zijn persoonlijke omgang met de mensheid.

Het doodsoffer van Jezus Christus vanaf het begin gepland.

Vóór de schepping van de wereld had God de Vader reeds Zijn vooraf vastgelegd plan van **verlossing** en **behoud** door Zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, Die “het Lam Dat geslacht is, van de grondlegging van de wereld af” voor de zonden van de hele wereld - de hele mensheid vastgelegd.

(1 Johannes 2:2) (Openbaring 13:8)

In de vervulling hiervan, evenals honderden andere profetieën, bewees God de Vader Zijn liefde door Zijn Zoon te zenden:

“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar **eeuwig leven** heeft. Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld zou veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden”. (Johannes 3:16-17)

De **Apostel Paulus** schreef over Gods goddelijke plan van behoud in de dood en opstanding van Jezus Christus:

“In Hem hebben wij de verlossing, door Zijn bloed, namelijk de vergeving van de overtredingen, overeenkomstig de rijkdom van Zijn genade, die Hij ons overvloedig geschonken heeft, in alle wijsheid en bedachtzaamheid, **toen Hij ons**, overeenkomstig Zijn welbehagen, dat Hij in Zichzelf voorgenomen had, **het geheimenis van Zijn wil bekendmaakte, om in de bedeling van de volheid van de tijden..... Die alle dingen werkt overeenkomstig de raad van Zijn wil**”. (*Efeze 1:7-11*)

Jezus legde Zijn leven vrijwillig neer

Omdat geen mens de macht heeft over God en niemand God kan gebieden of autoriteit over Hem kan uitvoeren - noch in de hemel of noch op aarde - **maakte Jezus duidelijk** dat, in de vervulling van Gods plan, Hij vrijwillig Zijn eigen leven zou geven en zei:

“Ik ben de goede Herder en Ik ken de Mijnen en word door de Mijnen gekend, zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken; en Ik geef Mijn leven voor de schapen....

Niemand neemt het Mij af, maar Ik geef het uit Mijzelf; Ik heb macht het te geven, en heb macht het opnieuw te ontvangen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen”. (*Johannes 10:14-15, 18*)

In de nacht van Jezus' **laatste Pascha**, toen Hij en de Apostelen naar de hof van Gethsémané wandelden, begon Hij vele dingen aan hen uit te leggen. Heel belangrijk was,

dat Hij Zijn diepgaande liefde voor hen als vrienden onder woorden bracht, voor wie Hij Zijn leven zou geven:

“Dit is Mijn gebod: dat u elkaar liefhebt, zoals Ik u liefgehad heb.

Niemand heeft een grotere liefde dan deze, namelijk dat iemand zijn leven geeft voor zijn vrienden.

U bent Mijn vrienden, als u doet wat Ik u gebied. Ik noem u niet meer slaven, want een slaaf weet niet wat zijn heer doet, maar Ik heb u vrienden genoemd, omdat Ik u alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, bekendgemaakt heb”.
(*Johannes 15:12-15*)

Ondanks het feit dat Jezus bereidwillig Zijn leven gaf en de dood onderging door afranseling, geseling en kruisiging, hadden de mannen, die betrokken waren, deel aan het doden van Hem. Zoals wij zullen zien waren zij Gods instrumenten om Zijn wil te vervullen.

Degenen, die rechtstreeks betrokken waren zijn:

1. Judas Iskariot;
2. de hogepriester Kajafas en
3. de Joodse geestelijkheid;
4. de Romeinse gouverneur Pontius Pilatus;
5. het Joodse volk, dat vroeg om Zijn kruisiging en
6. de Romeinse soldaten, die sloegen, geselden en Hem kruisigden.

Judas Iskariot

Toen Jezus Judas Iskariot persoonlijk uitkoos, wist Hij dat hij Hem zou verraden en Hem zou uitleveren aan de Joodse en Romeinse autoriteiten. (*Markus 3:19*)

Bij een andere gelegenheid zei Jezus aan de twaalf,

“Jezus antwoordde hun: **Heb Ik u, de twaalf, niet uitgekozen?**

En een van u is een duivel. En Hij doelde op Judas Iskariot, de zoon van Simon, want die zou Hem verraden, een van de twaalf”. (*Johannes 6:70-71*)

Voordat Judas Iskariot Jezus verraadde, ging hij een overeenkomst aan met de hoofdpriesters om dit te doen voor dertig stukken zilver - de prijs van een dode slaaf:

“Toen ging een van de twaalf, die Judas Iskariot heette, naar de overpriesters en zei: **Wat wilt u mij geven, als ik Hem aan u overlever?**

En zij kenden hem dertig zilveren penningen toe. En van toen af zocht hij een geschikte gelegenheid om Hem over te leveren”. (*Mattheüs 26:14-16*)

Tijdens het laatste Pascha van Jezus, toen de tijd kwam voor Judas om Hem te verraden, zei Jezus,

“Voorwaar, Ik zeg u dat een van u, die met Mij eet, Mij verraden zal..... De Zoon des mensen gaat wel heen, zoals over Hem geschreven staat, maar wee de mens door wie de

Zoon des mensen verraden wordt! Het zou goed voor die mens zijn, als hij niet geboren was”. (*Markus 14:18, 21*)

Jezus dompelde toen het stuk brood en gaf het aan Judas en Satan nam bezit van hem. Hij vertrok onmiddellijk om Jezus bij de priesters te verraden. (Johannes 13:26)

Te middernacht, toen Judas de troep soldaten ontving, die Jezus kwam arresteren, waren Kajafas en de geestelijke autoriteiten ongetwijfeld bij elkaar voor hun uiteindelijk oordeel tegen Jezus.

Voor zijn deel in het doden van Jezus, hing Judas zich op.
(*Mattheüs 26:5*)

Kajafas, de hogepriester en de Joodse geestelijke autoriteiten

Na het spectaculaire wonder van de opwekking uit de dood van **Lazarus**, waren de Joodse geestelijke autoriteiten - de priesters, de Levieten, de Schriftgeleerden, de Farizeeën en de Sadduceeën - bang dat de Romeinen hen de macht zouden ontnemen.

Daarom hielden zij een speciale vergadering en besloten Jezus te doden:

“De overpriesters dan en de Farizeeën riepen de Raad bijeen en zeiden:

Wat doen we?

Want deze Mens doet vele tekenen. Als wij Hem zo laten begaan, zullen allen in Hem geloven, en de Romeinen zullen komen en onze plaats en onze natie van ons wegnemen.

Maar een van hen, **Kajafas**, die de hogepriester van dat jaar was, zei tegen hen: U weet niets, en u overweegt niet dat het nuttig voor ons is dat één Mens sterft voor het volk, en niet heel het volk verloren gaat.

Dit zei hij echter niet uit zichzelf, maar als hogepriester van dat jaar profeteerde hij dat Jezus sterven zou voor het volk, en niet alleen voor het volk, maar ook om de kinderen van God, overal verspreid, bijeen te brengen.

Vanaf die dag dan waren zij vastbesloten om Hem te doden".
(*Johannes 11:47-53*)

Want beide leiders en het hooggerechtshof van de Joodse natie, Kajafas en de geestelijke autoriteiten van het Sanhedrin waren de enigen, **die de autoriteit hadden om Jezus ter dood te veroordelen.**

Zij **geloofden niet** dat Jezus de Zoon van God was, de gezalfde Messias van God en beschuldigden Hem valselijk van godslastering, toen Hij verklaarde dat Hij het was.
(*Mattheüs 26:63-66; Markus 14:60-64*)

Hoewel God de Vader Zijn wil vervulde, hadden Kajafas en de Joodse religieuze autoriteiten hun deel in het samenzweren om Jezus te doden.

Omdat zij door de Romeinen verboden werden om iemand terecht te stellen, gaven zij Hem over aan Pontius Pilatus voor een Romeins oordeel en kruisiging.

Vanaf de tijd van **Johannes de dooper** tot Zijn kruisiging hadden de priesters en religieuze autoriteiten bijna vier jaar om zich te bekeren en te geloven dat **Jezus de Christus** was - **de gezalfde Messias van God**.

Omdat zij dat niet deden, gaf Jezus hen - in de dagen vóór Zijn kruisiging - een laatste waarschuwing:

“Hebt u nooit gelezen **in de Schriften**: De steen die de bouwers verworpen hadden, die is tot een hoeksteen geworden; dit is door de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen?

Daarom zeg Ik u dat **het Koninkrijk van God** van u weggenomen zal worden en aan een volk gegeven dat de vruchten ervan voortbrengt.

En wie op deze steen valt [*in bekering*], zal verpletterd worden; en op wie hij valt [*vanwege het onvermogen om te bekeren*], die zal hij vermorzelen.

En toen **de overpriesters en Farizeeën** deze gelijkenissen van Hem hoorden, **begrepen zij dat Hij over hen sprak**.

En zij probeerden Hem te grijpen, maar zij waren bevreesd voor de menigten, omdat die Hem voor een profeet hielden”.
(*Mattheüs 21:42-46*)

Omdat zij geen acht sloegen op **de waarschuwing** van **Johannes de Dooper** en op **de waarschuwingen** van Jezus tijdens Zijn drie en een half jaar dienaarschap, sloegen zij geen acht op Zijn laatste waarschuwing.

Zij zagen Jezus als een concurrent (Johannes 12:19) en waren het meest bezorgd over het behouden van hun macht en religieuze autoriteit.

Hoewel sommigen heimelijk geloofden dat Hij **de Messias** was, weigerden zij zich te bekeren en Hem te belijden:

“en toch geloofden ook velen van de leiders in Hem, maar **vanwege** de Farizeeën **beleden zij het niet**, opdat zij niet uit de synagoge geworpen zouden worden. Want zij hadden de eer van de mensen meer lief dan de eer van God”.
(*Johannes 12:42-43*)

In de grootste daad van barmhartigheid schonk Jezus hen persoonlijk vergeving, terwijl Hij aan het kruis stervende was en zij Hem beschimpten en bespotten (*Lukas 23:43*), maar zij aanvaardden het niet.

Als zij echter ervoor gekozen hadden om zich te bekeren, zouden zij Gods wil vervuld hebben voor degenen, die zich bekeren en geloven, in plaats het ontvangen van Gods oordeel tot veroordeling.

Na de opstanding van Jezus - door de getuigenis van de Apostelen - hadden de hoofdpriesters en Joodse religieuze autoriteiten vele gelegenheden om zich te bekeren en de vergeving te aanvaarden, die Jezus hen bood terwijl Hij stervende was aan het kruis.

In **Handelingen 4 en 5** werden de Apostelen gearresteerd en voor Kajafas, de priesters en het volledige Sanhedrin geleid.

De Apostelen getuigden aan hen dat Jezus Christus, de Verlosser was, de Zoon van God. Hoewel de hoofdpriesters

weigerden zich te bekeren en te geloven, deed een groot aantal het wel. (*Handelingen 6:7*)

Later werd **Stefanus** voor hen geleid en dat was mogelijk voor hen de laatste getuigenis geweest. Zij weerstonden ook zijn woorden en doodden hem, zoals beschreven in het verslag in Handelingen:

“Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, **u verzet u altijd tegen de Heilige Geest**; zoals uw vaders deden, zo doet u ook.

Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd?

Zelfs hebben zij hen gedood die de komst van de Rechtvaardige aankondigden, van Wie u nu verraders en moordenaars geworden bent. U, die de wet ontvangen hebt door de dienst van engelen, hebt die niet in acht genomen!

Toen zij dit hoorden, barstten hun harten van woede en knarsten zij hun tanden tegen hem. Maar hij, vol van de Heilige Geest, hield zijn ogen naar de hemel gericht en zag de heerlijkheid van God, en Jezus, staande aan de rechterhand van God.

En hij zei: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan de rechterhand van God.

Maar zij riepen met luide stem, stopten hun oren dicht en stormden eensgezind op hem af.

En zij wierpen hem de stad uit en stenigden hem, en de getuigen legden hun kleren af aan de voeten van een jongeman, die **Saulus** heette.

En zij **stenigden Stefanus**, terwijl deze Jezus aanriep en zei:

Heere Jezus, ontvang mijn geest. En terwijl hij op de knieën viel, riep hij met luide stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En toen hij dat gezegd had, ontsliep hij".
(*Handelingen 7:51-60*)

De woordenwisseling tussen Stefanus en de leden van het Sanhedrin was zo verhit en het is opgetekend dat Jezus Christus aan de rechterhand van God in de hemel stond en aandachtig keek hoe het hele incident plaatsvond.

Maar zij **geloofden en bekeerden zich niet**.

Daarom ondergingen zij het harde oordeel van God voor het verwerpen van Jezus Christus als de gezalfde Messias - de Zoon van God - en voor het teweegbrengen van Zijn dood door kruisiging.

In 70 n. Chr. kwam Gods beslissende oordeel. De stad Jeruzalem en de Tempel werden door de Romeinse legers vernietigd.

Pontius Pilatus, de Romeinse gouverneur

Nadat Kajafas en de religieuze autoriteiten Jezus ter dood hadden veroordeeld, brachten zij Hem naar **Pontius Pilatus**.

De Romeinse gouverneur was de enige, die Jezus kon veroordelen om gekruisigd te worden, zoals Jezus voorspeld had. (*Johannes 8:28; 12:32, 34*)

Hoewel seculiere historici optekenden dat Pontius Pilatus een hardvochtige, wrede heerser was, hebben vele critici

geklaagd dat in de film *The Passion* van Mel Gibson, hij als een slappe kerel werd afgeschilderd.

Hoewel het ongetwijfeld waar is dat Pilatus een hardvochtige, wrede heerser was, openbaart zulke kritiek over zijn slapheid een gebrek aan kennis van het Bijbelse verslag en de kracht van God om Zijn wil uit te dragen.

De Joodse autoriteiten veroordeelden **Jezus** ter dood, omdat **Hij verklaarde Gods Zoon te zijn** en zij brachten Jezus voor Pilatus en beschuldigden Hem valselijk van het ondermijnen van de natie en Zichzelf tot een koning maakte.

Toen Pilatus Jezus ondervroeg kon hij geen fout tegen Hem vinden. Pilatus was verschillende keren bereid om Hem te laten gaan, omdat Hij wist dat de Joodse leiders Hem hebben laten arresteren vanwege afgunst.

Bovendien had **de vrouw van Pilatus** een droom over Jezus gehad en zij waarschuwde haar man om niets te maken te willen hebben met het veroordelen van “deze Rechtvaardige” man. (*Mattheüs 27:19*)

Jezus zei ook tegen Pilatus, dat degenen, die Hem overgeleverd hadden, een grotere zonde hadden. (*Johannes 19:11*)

Toen Pilatus aanbood om Jezus vrij te laten, had een grote massa zich verzameld, die de kruisiging van Jezus en de vrijlating van Barabbas vroeg.

Pilatus, die de priesters en de massa wilde kalmeren om een opstand te voorkomen, heeft Jezus laten slaan en geselen.

Toen liet hij Barabbas vrij en de soldaten leidden Jezus weg om gekruisigd te worden.

Voor zijn deel in de kruisiging van Jezus Christus ontving Pontius Pilatus Gods oordeel.

In 36 n. Chr. werd hij door **Tiberius** naar Rome teruggedroepen vanwege het meedogenloos vermoorden van duizenden pelgrims.

Tiberius stierf echter voordat Pilatus arriveerde en **Caligula** was keizer.

Hij verbande Pilatus naar Gallië, waar Pilatus - in openbare ongenade - in 38 n. Chr. zelfmoord pleegde.

Het Joodse Volk

Op aandrang van de priesters en de religieuze autoriteiten verzamelde zich een menigte Joodse mensen om te eisen dat Jezus gekruisigd werd.

In een openbare show voor het volk, waste Pilatus zijn handen om te laten zien, dat hij onschuldig was aan Jezus' bloed - maar dat was hij niet. Het hele volk schreeuwde,

“laat Zijn bloed maar komen over ons en over onze kinderen”! (*Mattheüs 27:25*)

Tot op heden verafschuwen en verwerpen de Joden dit verslag. Alle ontkenningen en beweringen ten spijt, is het historische verslag waar en het volk sprak deze verklaring uit.

Maar zoals wij zullen zien is deze verklaring niet alleen van toepassing op de Joden in de menigte, die deze woorden hadden geuit toen Jezus werd veroordeeld;

het is ook van toepassing **op elk mens**, omdat allen gezondigd hebben (*Romeinen 3:9-10, 19*) en **schuldig** zijn aan het bloed van Jezus Christus.

Wij moeten **nooit vergeten** dat Jezus, terwijl Hij stervend aan het kruis was, persoonlijk vergeving aanbood aan degenen, die Hem veroordeelden en deel hadden aan Zijn dood en zei, “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”. (*Lukas 24:34*)

Na Jezus’ opstanding werd vergeving aan allen aangeboden:

De dag na Jezus’ opstanding openbaarde Hij Zich aan Zijn Apostelen en discipelen en gebood hen het evangelie van bekering en vergeving van zonden te prediken.

“En Hij zei tegen hen: Zo staat er geschreven en zo moest de Christus lijden en uit de doden opstaan op de derde dag. En **in Zijn Naam** moet onder alle volken **bekering en vergeving van zonden gepredikt worden, te beginnen bij Jeruzalem**. En u bent van deze dingen getuigen”. (*Lukas 24:46-48*)

Vijftig dagen later - op het **Pinksterfeest** - in de Tempel in Jeruzalem, inspireerde God de Apostelen om bekering en vergiffenis te prediken aan degenen, die Christus hadden gedood:

“Israëlitische mannen, **luister naar deze woorden:**

Jezus de Nazarener, een Man Die u van Godswege aangewezen is door krachten, wonderen en tekenen, die God in uw midden door Hem gedaan heeft, zoals u ook zelf weet, deze Jezus, Die overeenkomstig het vastgestelde raadsbesluit en de voorkennis van God overgegeven is, **hebt u gevangengenomen en door de handen van onrechtvaardigen aan het kruis gespijkerd en gedood.**

God heeft Hem echter doen opstaan door de weeën van de dood te ontbinden, omdat het niet mogelijk was dat Hij daardoor vastgehouden zou worden....

Laat dan heel het huis van Israël zeker weten dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus, Die u gekruisigd hebt.

En toen zij dit hoorden, werden zij diep in het hart geraakt en zeiden tegen Petrus en de andere apostelen:

Wat moeten wij doen, mannenbroeders?

En Petrus zei tegen hen: **Bekeer u en laat ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van de zonden; en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen.**

Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen die veraf zijn, zovelen als de Heere, onze God, ertoe roepen zal.

En met veel meer andere woorden legde hij getuigenis af en spoorde hij hen aan met de woorden: Laat u behouden uit dit

verkeerde geslacht! Zij nu die zijn woord met vreugde aannamen, werden gedoopt; en ongeveer drieduizend zielen werden er op die dag aan hen toegevoegd”.

(Handelingen 2:22-24, 36-41)

Velen van degenen, die zich bekeerden en gedoopt werden, waren degenen, die - minder dan twee maanden eerder - met de rest van de menigte schreeuwden: “Kruisig Hem! Kruisig Hem”!

In de weken en maanden, die volgden werden **de Apostelen** tweemaal gearresteerd door de autoriteiten voor het doen van wonderen en het prediken van de opstanding van Jezus Christus.

Toen zij voor de hogepriesters en het volledige Sanhedrin van religieuze leiders werden voorgeleid, getuigden **de Apostelen** voor hen dat zij verantwoordelijk waren voor het doden van Jezus. (Handelingen 4:6-23; 5:17-23)

Zij bekeerden zich **niet** ondanks de getuigenis van de Apostelen.

In Jeruzalem alleen - toen de Apostelen voortgingen met prediken, het genezen van zieken en het verrichten van wonderen - “verbreedde het Woord van God zich toch en het aantal discipelen in Jeruzalem nam sterk toe; en een grote menigte priesters werd aan het geloof gehoorzaam”. (Handelingen 6:7)

Vele duizenden Joden geloofden, bekeerden zich en ontvingen vergeving en werden **erfgenamen van behoud** door Jezus Christus - Degene, Die zij hadden gedood.

Helaas bekeerde de meerderheid van de Joodse religieuze leiders zich niet.

Toch gaf God hen **een derde krachtige getuigenis** door **Stefanus**, wiens scherpe getuigenis hen aanzette tot het doden van hem. (*Handelingen 7*)

Nadat Stefanus de marteldood stierf, ontketenden de Joden zware vervolgingen tegen de Joodse Christenen. (*Handelingen 8 en 9*)

In Zijn barmhartigheid gaf God de rest van het Joodse volk 40 jaar om zich te bekeren en te geloven. Vele duizenden deden dit, maar de meerderheid deed het niet.

Dus, in overeenstemming met de profetieën van Jezus, vernietigden de Romeinse legers de Tempel en Jeruzalem.

Honderdduizenden Joden stierven en de overlevenden werden in gevangenschap genomen en verspreid door het hele Romeinse Rijk.

In overeenstemming met de laatste waarschuwing van Jezus ondergingen degenen, die rechtstreeks betrokken waren bij Zijn kruisiging en zich niet bekeerden, het oordeel van God.

Degenen, die Zijn vergeving aanvaardden toen **de Apostelen** tot hen predikten, ontvingen barmhartigheid en vergeving van zonden door Zijn offer, zoals Jezus zei in Zijn laatste waarschuwing:

“en wie op deze steen valt, zal verpletterd worden [*door bekering*]; en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen”. (*Mattheüs 21:44*)

Een Bijbels standpunt over wie Jezus Christus doodde

Vanuit een menselijk oogpunt is het begrijpelijk te denken dat grotere schuld en veroordeling geplaatst zou moeten worden op degenen, die rechtstreeks betrokken waren bij Jezus' dood.

Dit kan waar zijn; wij moeten er echter aan denken dat zij Gods wil uitvoerden in het vervullen van de vele profetieën over de Messias, ofschoon zij zich dit niet realiseerden.

Voordat Jezus werd gekruisigd werd Hij geslagen en gezeseld, zoals Jesaja voorspelde. (*Jesaja 50:7-8*)

Zijn geseling was zo wreed, dat Jezus nauwelijks herkenbaar was. Zijn lichaam was letterlijk in flarden gescheurd en Zijn vlees hing aan de koorden van de gesel en legden Zijn ribben bloot. (*Jesaja 52:14; Psalm 22:17*)

Jezus werd afgeranseld omdat God de Vader de zonden van de hele wereld op Hem legde. (<i>Jesaja 53:5-6, 11</i>)
--

Hij werd als een lam naar de slachter geleid.
(*Jesaja 53:7*)

De **Apostel Johannes** schreef dat degenen, die Jezus ter dood veroordeelden, de wil van God vervulden.

Nadat **Kajafas** en **het Sanhedrin** Hem veroordeelden,

“...brachten ze Jezus van Kajafas naar het gerechtsgebouw, en het was 's morgens vroeg.... Pilatus dan ging naar buiten, naar hen toe en zei:

Welke aanklacht brengt u tegen deze Mens in?

Zij antwoordden en zeiden tegen hem:

Als Deze geen misdadiger was, zouden wij Hem niet aan u overgeleverd hebben.

Pilatus dan zei tegen hen: Neemt u Hem en oordeel Hem volgens uw wet.

De Joden dan zeiden tegen hem: Het is ons niet geoorloofd iemand te doden.

Dat gebeurde opdat het woord vervuld zou worden dat Jezus gesproken had, toen Hij aanduidde wat voor dood Hij zou sterven”. (Johannes 18:28-32)

Tijdens de ondervraging zei Jezus aan Pilatus dat Hij inderdaad geboren was om een koning te worden, maar Zijn koninkrijk was niet van deze wereld.

Nadat Pilatus dit had gehoord, ging hij weer naar buiten en zei aan de Joden, dat hij geen fout in Hem had gevonden.

Maar de menigte luisterde niet naar hem en eisten dat Jezus gekruisigd en Barabbas bevrijd zou worden.
(Johannes 18:33-40)

“Toen nam Pilatus dan Jezus en geselde Hem.

En de soldaten vlochten een kroon van doornen en zetten die op Zijn hoofd, en zij deden Hem een purperen bovenkleed om, en zeiden: Gegroet, Koning van de Joden! En zij gaven Hem slagen in het gezicht.

Pilatus dan kwam weer naar buiten en zei tegen hen:

Zie, ik breng Hem tot u naar buiten, opdat u weet dat ik geen schuld in Hem vind.

Jezus dan kwam naar buiten met de doornenkroon op en het purperen bovenkleed aan.

En Pilatus zei tegen hen: Zie, de Mens!

Toen dan de overpriesters en de dienaars Hem zagen, schreeuwden zij: **Kruisig Hem, Kruisig Hem!**

Pilatus zei tegen hen: Neemt u Hem en kruisig Hem, want ik vind in Hem geen schuld.

De Joden antwoordden hem: Wij hebben een wet en volgens onze wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt.

Toen Pilatus dan deze woorden hoorde, werd hij nog meer bevreesd, en hij ging opnieuw het gerechtsgebouw in en zei tegen Jezus: **Waar komt U vandaan?**

Maar Jezus gaf hem geen antwoord.

Pilatus dan zei tegen Hem: **Spreekt U niet tot mij?**

Weet U niet **dat ik macht heb U te kruisigen, en macht heb U los te laten?**

Jezus antwoordde: U zou geen enkele macht over Mij hebben, als het u niet van boven gegeven was; daarom heeft

hij die Mij aan u overgeleverd heeft, een grotere zonde dan u.

Van toen af probeerde Pilatus Hem los te laten, **maar de Joden schreeuwden**: Als u Deze loslaat, bent u niet de vriend van de keizer; iedereen die zichzelf koning maakt, verzet zich tegen de keizer.

Toen Pilatus dan deze woorden gehoord had, bracht hij Jezus naar buiten en ging op **de rechterstoel** zitten, op de plaats die Lithostrotos genoemd wordt, en in het Hebreeuws Gabbatha.

En het was de voorbereiding van [*het Pascha*], ongeveer het zesde uur; en hij zei tegen de Joden:

Zie, uw Koning!

Maar zij schreeuwden: Weg met Hem, weg met Hem, kruisig Hem!

Pilatus zei tegen hen: **Moet ik uw Koning kruisigen?**

De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning dan de keizer. Toen leverde hij Hem dan aan hen over om gekruisigd te worden. En zij namen Jezus mee en leidden Hem weg”. (*Johannes 19:1-16*)

Zodoende waren allen, die betrokken waren bij het doden van Jezus Christus onwetend van het vervullen van de Bijbel.

Johannes schreef in zeven bijkomende plaatsen dat alles was gedaan om Gods wil en Zijn Woord te vervullen. (*Johannes 12:38; 15:25; 17:12; 18:9; 19:24, 28, 36*)

Hoewel zij de wil van God uitdroegen, waren zij nog steeds **schuldig** en zouden zij **verantwoordelijk** gehouden worden voor het rechtstreeks deelnemen aan de moord op Christus.

Maar zoals wij hebben gezien bood Jezus - terwijl Hij stervende was aan het kruis - hen vergeving aan, want wat zij gedaan hadden was geen onvergeeflijke zonde.

Een profetische kijk op degenen, die rechtstreeks betrokken waren bij het kruisigen van Jezus

De **Apostel Paulus** schreef in het boek Hebreeën:

“Want dan had Hij vanaf de grondlegging van de wereld dikwijls moeten lijden.

Maar nu is Hij bij de voleinding van de eeuwen eenmaal geopenbaard om de zonde teniet te doen door het offer van Zichzelf....

Op grond van die wil **zijn wij geheiligd** door het offer van het lichaam van Jezus Christus, eens en voor altijd gebracht”.
(*Hebreeën 9:26, 10:10*)

Het unieke offer van Jezus Christus was het enige offer voor zonde voor alle tijden - alle menselijke zonde - verleden, heden en toekomst.
--

Vanaf het begin hadden de Apostelen een profetische kijk op het offer van Jezus Christus, want na Zijn opstanding opende Hij hun verstand om de Bijbel te begrijpen.
(*Lukas 24:44-45*)

Toen de Apostelen werden gearresteerd en voor het Sanhedrin verschenen gaven zij **een grondige getuigenis** over Jezus Christus. (*Handelingen 4:5-23*)

Nadat zij terugkwamen vertelden zij aan de broeders alles wat had plaatsgevonden en zij allen prezen God door naar Psalm twee te verwijzen.

“En toen zij dat gehoord hadden, verhieven zij eensgezind hun stem tot God en zeiden:

Heere! U bent de God Die de hemel en de aarde en de zee gemaakt hebt, en alle dingen die erin zijn, en Die bij monde van David, Uw knecht, gezegd hebt:

Waarom woeden de **heidenvolken** en bedenken **de volken** wat inhoudsloos is?

De koningen van de aarde stellen zich op en **de vorsten spannen samen tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde.**

Want, in waarheid, tegen Uw heilig Kind Jezus, Die U gezalfd hebt, zijn **Herodes en Pontius Pilatus** samen **met de heidenen en de volken van Israël** bijeengekomen, om alles te doen wat Uw hand en Uw raadsbesluit van tevoren bepaald had dat er gebeuren zou”. (*Handelingen 4:24-28*)

Uit deze verzen is het duidelijk dat - vanuit een profetische kijk - degenen, die rechtstreeks betrokken waren bij het doden van Jezus Christus, **meer dan zichzelf vertegenwoordigden.**

Kajafas en de religieuze leiders

Hoewel de priesters en de religieuze leiders de wet van Mozes en de orde van Gods tempeldienst in Jeruzalem hadden, verwierpen zij Gods geboden door hun eigen tradities te vieren, zoals Jezus zei:

“Terecht heeft Jesaja over u, huichelaars, geprofeteerd zoals er geschreven staat:

Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich ver bij Mij vandaan.

Maar tevergeefs eren zij Mij door leringen te onderwijzen ***die geboden van mensen zijn.***

Want terwijl u het gebod van God **nalaat**, houdt u zich aan de overlevering van de mensen,.....U **stelt** op een mooie manier **Gods gebod terzijde** om u aan uw overlevering te houden”. (*Markus 7:6-9*)

Hierdoor waren zij niet anders dan de heidense religies van de wereld. Dus ***vertegenwoordigde afvallig Judaïsme - in profetische vorm - alle religies van de wereld*** in de personen van Kajafas en de religieuze heersers.

Pontius Pilatus en Herodes

God gaf aan de profeet Daniël de profetieën van alle regeringen van de wereld vanaf de regering van Nebukadnezar, koning van Babylon tot aan de terugkomst van Jezus Christus.

In de tijd van Jezus was het Romeinse Rijk, voorgesteld door het vierde beest van Daniël 7, de regerende macht in de wereld.

Daarom **vertegenwoordigde** - als heersers van Rome - Pontius Pilatus en Herodes **in profetische vorm, alle regeringen en naties van de wereld.**

Het Joodse volk

Het Joodse volk, dat in Judea en Jeruzalem - de stad waar God Zijn naam had geplaatst - woonde, was een overblijfsel van de twaalf stammen van Israël.

De menigte Joden - die zich voor Pilatus had verzameld, die eisten dat Jezus gekruisigd werd - **vertegenwoordigde echter in profetische vorm, alle mensen van de wereld.**

Psalm twee werd dus vervuld toen Jezus Christus ter dood veroordeeld werd en gekruisigd op die voorbestemde dag - de Pascha-dag, 30 n. Chr.

<p><i>Elk mens had een deel in het doden van Jezus Christus</i></p>
--

- **Hoe kunnen degenen, die er zelfs niet bij waren of nog niet waren geboren, er verantwoordelijk voor worden gehouden?**

God besliste, “want het loon van de zonde is de dood”.
(*Romeinen 6:23*)

“De zonde is de wetteloosheid” (*1 Johannes 3:4*) of letterlijk
“Ieder die de **zonde** doet, doet ook de **wetteloosheid**”.
(*1 Johannes 3:4*)

In zijn epistel aan de Romeinen schreef **Paulus**,

“want allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God”. (*Romeinen 3:23*)

Omdat Christus voor de zonden van de hele wereld stierf (1 Johannes 2:2), **betekent dit dat de hele mensheid schuldig is aan het doden van Jezus Christus** - schuldig aan het bloed van Jezus Christus - en *niet alleen* de Joden, die de woorden uitspraken, “laat Zijn bloed maar komen over ons en over onze kinderen”! (*Mattheüs 27:25*)

Vanwege zonde - geestelijk gesproken - hebben alle mensen het bloed van Jezus Christus op zich.

Paulus beschuldigt dat allen onder zonde zijn - Joden en Heidenen - en niemand is vrijgesteld:

“wij hebben immers zojuist én **Joden én Grieken** beschuldigd **dat zij allen onder de zonde zijn**, zoals geschreven staat:

Er is niemand rechtvaardig, ook niet één, er is niemand die verstandig is, er is **niemand** die God **zoekt**.....

Wij weten nu dat alles wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn [*want allen hebben gezondigd*], opdat elke mond gestopt wordt en de **hele wereld doemwaardig wordt voor God**". (*Romeinen 3:9-11, 19*)

De **Apostel Petrus** schreef:

“omdat ook Christus voor ons geleden heeft; Hij laat ons zo een voorbeeld na, opdat u Zijn voetsporen zou navolgen;

Hij, Die geen zonde gedaan heeft en in Wiens mond geen bedrog gevonden is; Die, toen Hij uitgescholden werd, niet terugshold, en toen Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem Die rechtvaardig oordeelt;

Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout [het kruis].....

Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, Hij, Die rechtvaardig was, voor onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen. Hij is wel ter dood gebracht in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest”.

(1 Petrus 2:21-24, 3:18)

- **Wie is schuldig aan het doden van Jezus Christus?**

De hele wereld! Alle mensen!

Het waren niet alleen degenen, die rechtstreeks betrokken waren, toen Jezus werd gekruisigd, maar te beginnen met Adam en Eva, is **ieder mens** - verleden, heden en toekomst - schuldig aan het doden van Jezus Christus.

Alle volken, alle naties, alle religies zijn schuldig aan het doden van Jezus Christus, **omdat** zij leven in tegenstelling tot de wetten en geboden van God.

Zij zijn misleid door Satan de duivel, die de god is van deze wereld. *(Openbaring 12:9; 2 Korintiërs 4:4)*

Vanwege deze menselijke gesteldheid, werd de liefde van God de Vader en Jezus Christus niet alleen getoond omdat Jezus Zijn leven gegeven heeft om te sterven, maar ook omdat Hij dit deed toen wij nog vijanden van God waren.

“Want toen wij nog krachteloos waren, is **Christus op de bestemde tijd voor goddelozen gestorven.**

Want bij hoge uitzondering zal iemand voor een rechtvaardige sterven; hoogstens immers heeft iemand de moed om voor de goede mens te sterven.

God echter bevestigt Zijn liefde voor ons daarin dat Christus voor ons gestorven is *toen wij nog zondaars waren*. (*Romeinen 5:6-8*)

De volledige betekenis van **de Pascha-dag** dat Jezus de Christus stierf - als ons Pascha-lam op de Pascha-dag - werd door **de Apostel Paulus** samengevat toen hij de gemeente van God in Korintië schreef:

“Want Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden, gerechtigheid van God, in Hem”. (*2 Korintiërs 5:21*)

ΩΩΩΩΩΩΩΩ

Dit is de betekenis van **de Pascha-Dag**,

waarop **Jezus, De Christus Stierf**

voor de Zonden van de hele Wereld

om

opnieuw toegang te verlenen

tot de WEG naar

eeuwig leven

ΩΩΩΩΩ

Als God, geopenbaard in het vlees, stelde **Jezus Christus** - het beloofde Zaad van Abraham - het **Nieuwe Verbond** in op de Pascha-nacht, de 14^e dag van de eerste maand, Nisan genaamd.

Het Pascha, in het Nieuwe Verbond is **geen** avondmaal van lam en bittere kruiden, zoals het Pascha was van de kinderen Israëls onder het Oude Verbond.

Toen **Jezus** het Nieuwe Verbond Pascha instelde **veranderde** Hij de **symbolen** van het Pascha om Zijn eigen **lichaam** en **bloed** voor te stellen, dat Hij offerde als het ware Pascha-lam van God om het **Nieuwe Verbond** te bekrachtigen.

Hoewel Hij de symbolen veranderde, veranderde Jezus **niet** de dag of het tijdstip van de dag, waarop het Pascha moest worden gevierd.

Het **Christelijke Pascha**, zoals ingesteld door **Jezus Christus** moet gevierd worden *na zonsondergang* van de 14^e Nisan.

De Christelijke Pascha ceremonie bestaat uit drie delen

1. **Deelname aan de Voetwassing.**
Deel hebben met Jezus Christus en Zijn voorbeeld volgen. (Johannes 13:2-17)
2. **Deelname aan het gebroken ongezuurde brood,** dat *het gebroken lichaam* van Jezus symboliseert. (Mattheüs 26:26; Markus 14:22; Lukas 22:19; 1 Korintiërs 11:23-24)
3. **Deelname aan de wijn,** dat *het bloed* van Jezus symboliseert, vergoten voor de vergeving van zonden, zodat allen, die Zijn offer aanvaardden, **het Nieuwe Verbond** kunnen ingaan. (Mattheüs 26:27-29; Markus 14:23-25; Lukas 22:17-20; 1 Korintiërs 11:25-26)

Literatuur

De Christelijke Bijbelse Kerk van God biedt een verscheidenheid aan publicaties, audio en video's aan.

Via: <https://eindtijdevangelie.org>

EN

<https://www.kerkinhuis.org>

- Bijbelse begrippen die elke Christen behoort te kennen!
- Oordeel Rechtvaardig Oordeel.
- Voorbereiding voor Pascha en Feest van Ongezuurde Broden
- De Pascha Ceremonie
- **Deel 1** - De Pascha-Dag dat Jezus de Christus Stierf!
- Waarom werd u geboren?
- Gods Bijbelse Weg voor Kinderen

In de Engelse taal via:

- <http://www.churchathome.org/>
- <http://www.cbcbg.org/>

De literatuur van De Christelijke Bijbelse Kerk van God heeft geen abonnementsprijs.

Deze gratis publicaties worden mogelijk gemaakt door tienden en giften van de leden van De Christelijke Bijbelse Kerk van God en door hen die gekozen hebben om medewerker te worden om het Ware Evangelie van Christus te verkondigen.

Vrijwillige bijdragen worden dankbaar aanvaard!

Als U Uw vrijwillige bijdragen, tienden en offeranden wilt geven om dit werk – dat uitreikt naar anderen met de boodschap van het Evangelie van WAARHEID, GELOOF, HOOP en LIEFDE – te ondersteunen, wilt U dan één van de volgende manieren selecteren om bij te dragen.

U kunt overmaken op rekening:

ING, Swift code / BIC: INGBNL2A

Rekeningnummer: IBAN: NL53 INGB 0007 3046 21

T.n.v. Stichting Christelijke Bijbelse Kerk van God.

OF

Een online bijdrage overmaken? Dat kan op:

<https://eindtijdevangelie.org/giften/>

<https://www.kerkinhuis.org/> donatie

Regionaal Kantoor

Voor meer informatie kunt u ons bereiken via onderstaande
Website voor Nederland en België:

<http://eindtijdevangelie.org/kontakt/>

<https://www.kerkinhuis.org/kontakt>

Post adres: Stichting CBKG

Postbus 3111, 6039ZG, STRAMPROY, Nederland

• • • • •